Цяжкая пара

KAMUNIKAT.org

Дэманстрацыя

О, Радзіма! У сэрцы мне гэта ня сьцерці:
Юнака, што ўсклікнуў „Жыве Беларусь!”,
Зьбівалі да напаўсьмерці.

2003 г.

* * *

Людзі, што выракліся свайго,
Хваляць чужое.

Дубы векавечныя

А як там у Вязынцы нашы дубы,
Дзе Купала хадзіў?
Але ўжо й там чужыя.

2002 г. (З цыклу „Акупацыя”)

Чужынцы

Якая нянавісьць да нас за Радзіму.
Дзяўчыну ў белай сукенцы
Маскаль галавой аб машыну б’е.

2003 г. (З цыклу „Дэманстрацыя”)

* * *

Ужо сонца заходзіць,
І слабее сэрца.
А свабоды няма.

2002 г.

Ізноў вясна

З кожным годам – вясна.
З кожным годам – губляем свабоду.

1995 г.

Успаміны зь бясконцай гісторыі

Ёсьць зьявы, непадуладныя часу. Ёсьць дачыненьні, дзе час спыняецца. Успрыняцьце гэтакіх дачыненьняў выклікае адчуваньне вечнасьці і ўдзелу ў гісторыі існаваньня. І тады ўсьведамляеш, што мінулае тут, з табой, у траве і хмарах, у дажджыстым небе, у паху ўзаранай ральлі, у галасах азёрных чаек і шэрых варон, у ветрах над вяршынямі хвояў, у пастацях людзей, у мэлёдыі мовы і плыні вады. Мінулае было і мінулае ёсьць. Яно ёсьць цяпер і яго няма цяпер. Бо ўсё існуе разам з табой. Але мы хочам аддзяліць сябе прэч, думаючы, што мы ёсьць цэнтар сьвету.

Нібы сёньня, вярнуўся здалёку ўчора. Яшчэ пыл із-пад Крэўскага замку не абтрос на нагах. Там з узгор'яў – шырокі прасьцяг. Йшчэ каня маладога свайго не пасьпеў рассядлаць, а ўжо заўтра настала. Гэтак думаючы, я напісаў, як нядаўна было:

Над Беларусяй вечар.
Цямнеюць барвяныя хмары,
Пакрываецца попелам ноч,
І пагасае вогнішча ў полі.
Пад гарой разлягаецца чорны прастор.
Там унізе ўжо змрок.
Паміж згібаў бліскучай ракі,
Між лясоў, палёў і адзінокіх груш
Запаліліся ў хатах агні.
Ці ёсьць там хоць вольныя людзі?
Ці зможам яшчэ ваяваць?

У першым жытле ня радыя мне.
Дзьве старыя кабеты
(Матка з дачкой)
Панура і моўчкі бульбу скрабуць.
Пусты стол і халодная печ,
Цьвіль і змрок.

У другім жа вакне
Я ўбачыў з двара,
Што ў верхняй адзежы
Сядзяць за сталом
І бутэлькі стаяць.
А ў трэцім жыльлі
Не адкрылі дзьвярэй.

Агеньчыкі мігцяць
Да гарызонта
Між лясоў, палёў і адзінокіх груш.
Ці ёсьць яшчэ хто шчасьлівы?
Ці ёсьць яшчэ хто жывы?
Ці зможам яшчэ ваяваць?

2002 г.

Князь Базыль

Князь Мірскі Сьвятаполк
Праз дзесяць год
Вярнуўшыся з ГУЛАГу,
Прынёс нам першы вестку
Пра Ларысу Геніюш,
І вершы яе
У сваёй галаве.
І горды быў князь,
Што пабачыў яе.

2003 г.

23а. Князь Базыль Сьвятаполк–Мірскі, арх. 1950-я гады.

Альтэрнатыва сьмяртэльнаму ворагу

Каго нішчаць –
Мусіць той выбіраць:
Хоча быць, ці ня быць.
Каму няма чаго выбіраць –
Таго вораг выбера сам,
Нават даўшы пажыць,
Каб у дзецях памёр.
Калі выбар:
Іграць, ці страляць?
Муза лепей, ці меч? –
Бярэм меч,
Калі хочам быць.
Бо не жыве муза ў няволі.

2003-2006 гг.